

Stall Anita

Anyáról lányra

Ha a papírgyárak mind bezárnának, és ökopapír meg bambuszcucc se lesz,
amire nyomtatni lehet,
Ha a digi kütyük mind csak érthetetlen mátrixjelekké fordítanak le
a beléjük pötyögött lelkeket,
Ha a tollak, kréták sikítva csúsznának ki a kezünkből,
akkor is el kellene mesélnem a három legfontosabb történetet, amit már mindenki ismer,
amit mindannyian ezerszer hallottunk
az Északi-sarktól délre és az egyenlítőn túl,
egy bögre kávé, egy piki lepény vagy egy tál zabkása mellett,
Shakespeare Globe-jának idejében, az aztékok aranykorában vagy a hottentották földjén:
férfiről és asszonyról,
két testvérrel,
anyáról és gyermekéről.
De ha csak egyetlenhez van jogom ezek közül,
mert ketyeg az óra, mert előnti agyam a tompa fehérség vagy becsap a bomba,
akkor nem kérdés, hogy a harmadik történetet kell választanom,
hiszen a lányom épp abba a korba ért, mikor
nagyanyám megtanította anyámnak,
hogy amit tiltanak előlünk a kommunisták, az csakis jó lehet,
a csak azért is Jézus Krisztust,
s hogy nem a testek összeborulásának, hanem
a magasságosnak kell összekulcsolt kézzel hálát adni gyermekeinkért.
Anyám azt mesélte, hogy az ember szaporodása kiszámítható és
in vitro reprodukálható.
Ami a lányomat illeti, ő nem keveri
a kajmánt a krokodillal,
Íránt Irakkal, és tudja, mi a különbség
Bábel és bába között.
Azt is tudja már, de kár! -

hogy a felnőttek félnek
és látja, ahogy sírok vagy a körmöm rágva mondom, hogy
nem értem, nem tehetek róla,
s ha bemondanák ma a híradóba, hogy mégsem kerül minket el az aszteroida,
győznek a csótányok vagy mindent elönt a dudva,
még akkor is el kellene mesélnem valamit anyáról és gyermekéről,
míg van választásom, elmondani,
amit nagyanyám megtanított anyámnak,
hogy vérség és vallás összeköt,
de a vérszerződés után rögtön jön a vérfertőzés, a romokon pedig a bacchusi ünnep.
Egyes testvéreim új szerződéseket akarnak kötni Mammonnal vagy Lilith-tel,
elvermelik az aranyat, kígyóvá válnak,
de a papír szétfoszlik a hazug szavak alatt, és megfagy a vagyon a kemény földben.
Én várok.

Még nem tudom elé az igekötőt.

De mit mondjak a lányomnak,
aki betéve tudja bethuliai Judit történetét,
és érti az anyag és az univerzum végtelen tágulását?

Azt is tudja már, de kár! -

hogy a felnőtteknek néha nem tudják, mit miért csinálnak,
épp' ezért, ha az összes lakattal lezárt kis napló a tűz martaléka lesz,
ha az ivóvizek helyét átveszi az óceán,
s ha eljön egy újabb vízözön, akkor is el kell mesélnem
a három generáció történetét.

Nagyanyám megtiltotta anyámnak
a táncot, s elmondta, hogy a szenvedést azért kapjuk,
hogy meglátogathassuk benne Istent.

Anyám nekem előírta a lépéseket, kimértnek, mesterkéltnek éreztem,
mit csináljak, hogy a lányom hajlandó legyen átadni magát a zenének?

Nagyanyám elmondta anyámnak, hogy a férfiak néha furcsák,
de türelemmel, finom ételekkel kordában tarthatók.

Anyám azt tanította nekem, hogy férfi és nő egyenlő,

és mindkét fél képes mosogatni, pelenkát vagy villanykörtét cserélni.

Legyen ennyi elég a lányomnak is?

Vagy hallgassak talán?

Tudja-e már, hogy a házasság örök, a család nem ágyrajáró szállás, a tagok - mint megunt alkatrészek - nem cserélhetők.